

(...)

Řepa je tak veliká,
dědek tahá, naříká.

Bábě už je dědka líto:

„Tak my jdeme, ty nenasyto!“

Chytli se a tahají,
dědek řepy,
bába dědka,
vnučka báby,
táhnou... táhnou...
nevytáhnou.

„Pomoz, pejsku, kočičko!“

„Haf, haf, ale za kus kosti!“

„Mňau, mňau, ale za mlíčko!“

„Dobrá, dám vám do sytosti!“

Drží se a tahají,
dědek řepy,
bába dědka,
vnučka báby,
pejsek vnučky, kočka pejska,
táhnou... táhnou...
nevytáhnou.

Kočka volá myš:

„Poběž, myško, pomoz nám!“

„Ty mě, kočko, sníš!“

„Já už myši nechytám.“

Drží se a tahají,
myška kočky,
kočka pejska,
pejsek vnučky,
vnučka báby,
bába dědka,
dědek řepy,

táhnou... táhnou...

pěkně v řadě,
a vtom řepa – rup,
vyletí jak zub!

Všichni leží na hromadě.

(...)

*

„Byl jednou jeden pán a ten měl doma sovu;
ta sova měla kukadla,
jako by mu z oka vypadla.“

„A co dělala ta sova?“

„Kuk na toho pána!“

„A co udělal ten pán?“

„Kuk na tu sovu!“

„A jak to bylo dál?“

„Tak já to povím znovu:

Byl jednou jeden pán a ten měl doma sovu;
ta sova měla kukadla,
jako by mu z oka vypadla.“

„A co dělala ta sova?“

„Kuk na toho pána!“

„A co udělal ten pán?“

„Kuk na tu sovu!“

„A jak to bylo dál?“

„Tak já to povím znovu:

Byl jednou jeden pán a ten měl doma sovu;
ta sova měla kukadla,
jako by mu z oka vypadla.“

„A co dělala ta sova?“

„Kuk na toho pána!“

„A co udělal ten pán?“

„Kuk na tu sovu!“

„A jak to bylo dál?“

„Tak já to povím znovu:

Byl jednou jeden pán

– a dál vyprávěj sám!“

*

Je plná vesna.

Kdo to tak zvučí? Včely z česna.

Je plné léto.

Kdo to tak křičí? Rorejs je to.

Je podzim plný.

Kdo to tak tichne? Mlhy a vlny.

Je plná zima.

Kdo to tak mlčí? Sníh, který dřímá.

*

A když se ti nechce spát,
budem ovce počítat,
šly přes lávku,
pod ní kámen,
v dlouhé řadě za beranem.

Pasáček na břehu stál,
on ty ovce počítal,
a když nepřišlo k nám spaní,
pomůžem mu v počítání.

První, to byl v řece kámen,
beran druhý,
za beranem
následují ovce hned,
jedna, dvě, tři, čtyři, pět.

Potom šest a sedm, devět,
aby nesežral nás medvěd,
až ty ovce budem pást.
Ještě dvě a jedenáct
oveček přes lávku přešlo.
Pasáček jak rybář veslo
držel v ruce dlouhý bič,
půl dne bylo málem pryč.

A tak radši zavři očka,
pasáček u vrátek počká,
co je u nich klika zlatá,
a až přijde na jehňata,
to už bude hnedle ráno.
Jestli spíš, tak řekni ANO,
jestli nespíš, řekni NE.

A když se ti nechce spát,
budem ovce počítat,
černé ovce a ty bílé,
ať nám není dlouhá chvíle.

Už jsme spočítali kámen,
ovce, co šly za beranem,
a ještě pořád za ním jdou
a stále nejsou za vodou.

Už i ovečky se ptají,
kdypak usneš, cupitají
přes ten mostek,
přes ten kámen,
na druhý břeh za beranem.

Ale že je lávka úzká,
prkna zablácená, kluzká
a pod lávkou voda hrne,
ovečky jdou opatrně,
vždycky dvě a dvě a dvě,
rozvážně a bedlivě.

Pasáček má hrozný hlad,
u maminky byl by rád,
motýl kolem lávky lítá,
on se k smrti upočítá.

A když nemůžeme spát,
pomůžem mu počítat
ovečky a zlaté zvonce,
ať se dopočítá konce.

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět,
ale teď už naposled,
pět a šest a taky devět,
aby nesežral nás medvěd,
on by třeba hrozně rád.
Pasáček chce taky spát.

Dopočítáme to ráno
a teď spi a řekni ANO.